

Arrest

nr. 153 642 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die in opvolging van advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een asielaanvraag in bij de Belgische instanties op 4 april 2005.

Op 13 februari 2006 werd de asielaanvraag afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen deze beslissing op 2 maart 2006 bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 20 december 2006.

Op 20 december 2006 diende de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep werd bij beschikking nr. 317 niet toelaatbaar verklaard op 9 maart 2007.

Op 20 februari 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Die aanvraag werd verworpen op 27 augustus 2008.

De verzoekende partij diende een tweede asielaanvraag in op 5 november 2007. Op 19 november 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij tekende op 23 december 2009 beroep aan tegen die beslissing. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 25 maart 2010 bij arrest nr. 40 862.

Op 14 december 2009 en op 17 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 april 2012 diende verzoekende partij bovendien een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 5 juli 2012 onontvankelijk verklaard, omdat zij geen identiteitsbewijs bij de aanvraag had gevoegd.

Op 2 oktober 2012 diende zij een nieuwe medische regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 8 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 119 272 van 20 februari 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing van 8 oktober 2012.

Ondertussen werden bij beslissing van 13 december 2013 de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 en 17 december 2009, onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 145 104.

Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 144 599.

Op 15 mei 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 154 323.

De medische regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van 2 oktober 2012 werd op 2 juni 2014 wederom onontvankelijk verklaard, daar het standaard medische getuigschrift niet beantwoordde aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 168 545.

Op 19 februari 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Eveneens werd er die dag een inreisverbod voor vier jaar opgelegd aan de verzoekende partij. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.02.2015 gaat gepaard met inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1 derde lid van, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden, tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde, daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan valse naamdracht. PV VU 22.L3.012607/14 opgesteld door de politiezone Westkust. Hij maakte gebruik van een frauduleus bekomen Belgische identiteitskaart, Aangezien betrokkene dit document frauduleus bekomen heeft, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Aangezien hij gebruik maakte van een valse identiteitskaart (op naam van LTE geboren te Kinshasa op 15.08.1976 van Belgische nationaliteit bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd. “

De verzoekende partij werd op 25 maart 2015 naar haar land van herkomst gerepatriëerd en vertrok zonder verzet.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, alsook van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“II.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. [1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat een inreisverbod van maximum vijf jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Cfr. ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 02/06/2014) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen specifieke omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod.

Zonder rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, ofschoon de stukken in het dossier duidelijk zijn (Cfr. Onontvankelijke 9ter).

II.1.5. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond

waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en stelt dat hieruit geen verplichting kan worden afgeleid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en dat de verwerende partij door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid geenszins verduidelijkt waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat er geen absolute verplichting bestaat voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen, hetgeen echter niet betekent dat zij geen inreisverbod kan opleggen. Zij dient echter wel te motiveren waarom zij een inreisverbod in de aangegeven situatie noodzakelijk acht. Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, beperkt de verwerende partij zich er geenszins toe enkel te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij in casu een inreisverbod oplegt, met name omdat ze van oordeel is dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent daar zij zich schuldig heeft gemaakt aan valse naamdracht. Er wordt aangestipt dat zij gebruik heeft gemaakt van een frauduleus verkregen Belgische identiteitskaart, waarmee ze een verblijfsrechtelijk voordeel trachtte te verkrijgen. Tevens stipt ze aan dat er volgens haar een gevaar op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Dienaangaande stelt de verzoekende partij dat geenszins blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij beschikte, waarbij zij verwijst naar haar medische situatie.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, kan in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht worden gelezen. Deze bepaling stelt enkel *"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."* Aldus moet uit de gegevens van het dossier blijken dat er rekening werd gehouden met de medische situatie van de verzoekende partij. Zulks blijkt duidelijk uit het administratief dossier. Zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt in haar middel werd haar medische situatie reeds beoordeeld door de verwerende partij. Waar zij stelt dat het niet weerhouden van de verblijfsmachtiging niet betekent dat er geen specifieke omstandigheden zijn waarmee rekening kan worden gehouden voor de duurtijd van het inreisverbod, blijft zij in gebreke aan te tonen welke medische elementen relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van de duurtijd van het inreisverbod. Met haar vaag betoog dat eerder een theoretisch betoog blijkt te zijn, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met medische elementen die relevant zouden kunnen zijn voor het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling is niet relevant in het kader van de beoordeling van de wettigheid van het bestreden inreisverbod. Dergelijke beslissing is te onderscheiden van een verwijderingsmaatregel.

Een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van aanmatiging naam (heeft een valse identiteitskaart gebruikt op naam van LTE, °15/08/1975, van Belgische nationaliteit)

PV nr VU.22.L3.012807/14 van de politiezone Westkust

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 20.05.2014.’

II.2.3. Verzoekende partij vraagt zich bovendien af of het bewust PV ten hare laste, waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

De verzoekende partij stelt zich de vraag of er enig stuk in het administratief dossier zit om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren waarbij ze doelt op de vaststelling dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een valse naamdracht.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat er in het administratief dossier een e-mailbericht terug te vinden is van de inspecteur van de politie westkust met vermelding aanmatiging van naam – ons PV nr.: VU.22.L3.012607/14 d.d. 25/11/2014 waarin het volgende wordt gesteld:

“we hebben uw mailadres via onze researchedienst – inspecteur M.P. ontvangen en stellen u op zijn vraag in kennis van de volgende feiten.

Op 25 november 2014 tijdens paltondienst PZ Westkust-Commissariaat Koksijde hebben we volgende informatie ontvangen:

Mevrouw S.A.B. (...) vertelt dat ze ongeveer twee jaar een relatie had met A.N. (...)

Beide zijn ingeschreven te Koksijde op een verschillend adres doch sedert 20/10/2014 werd A.N. ambtshalve afgeschreven.

Ze ziet hem soms nog in Koksijde maar vermoedt dat hij een vriendin heeft in Frankrijk. Ze meldt dat hij een valse identiteitskaart heeft gekocht en toont ons een kopie die ze nam.

Ze is formeel dat de foto op de identiteitskaart wel degelijk A.N. is, doch de identiteit betreft L.T.E. (...)

We hebben nazicht gedaan in het bevolkingsregister en de foto is identiek aan de identiteitskaart en dus van A.N.

We namen telefonisch contact op met de dienst bevolking Opwijk. A.N. deed aldaar een aanvraag tot inschrijving onder de naam van L.T.E.

Ze deden nazicht in het dossier van L.T.E. en vonden twee kleine foto's van vroegere paspoorten van betrokkene. Ze stelden vast dat dit duidelijk een andere persoon betreft.

Ik heb vernomen dat er door hun dienst ook een rijbewijs met dezelfde foto werd afgeleverd op 03/06/2014

Door onze diensten zullen beide identiteiten worden geseind voor nazicht en inbeslagname IK met nummer 591-9469380-51 en RB met nummer 1087577460

Gelieve in bijlage een kopie van de voormelde identiteitskaart te willen vinden."

Zoals aangegeven in de e-mail bevindt zich in het administratief dossier een kopie van de identiteitskaart op naam van L.T.E. (met foto). Tevens bevinden zich in het administratief dossier ook stukken met vermelding van de andere identiteit met een foto van dezelfde persoon.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij op grond van de in het dossier terug te vinden informatie op een kennelijk redelijke wijze kon vaststellen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een valse naamdracht.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU